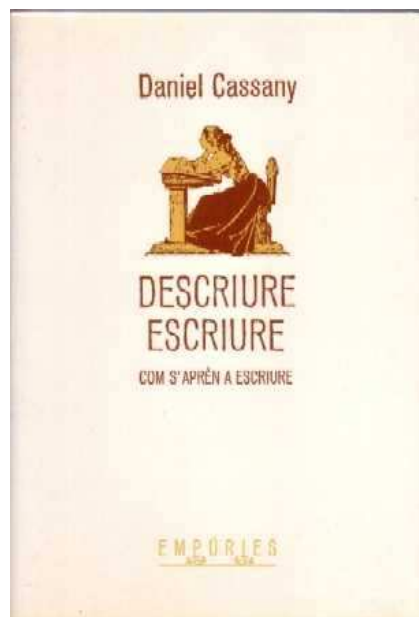

Escriure, avui

Josep Fornols

No sé si us heu aturat mai a pensar en determinades actituds que solem prendre enfront d'alguns aspectes de la nostra llengua les quals acaben sovint esdevenint tòpics. Un d'ells és la convicció que d'escriure se'n sap o no se'n sap, però que no se'n pot aprendre. Si bé tothom gosa emprar la forma parlada, només una minoria —i sospito que cada vegada és més petita— s'atreveix a fer ús de la forma escrita.

Hi ha diverses circumstàncies que, a parer meu, expliquen aquest fet: una d'elles és que la majoria de situacions comunicatives es resolen mitjançant el codi oral. Cal tenir present que avui dia els mitjans tècnics de comunicació en faciliten l'ús fins i tot en aquells casos que abans eren exclusius del codi escrit: el telèfon, el magnetòfon, el tèlex i també la ràdio i la televisió cobreixen pràcticament totes les necessitats de transmetre o rebre informació que es puguin presentar. D'aquí a considerar que n'hi ha prou amb el domini del codi oral per entendre's i comunicar-se només hi va un pas. Per això no hi ha ningú que no gosi parlar argumentant que no en sap prou: hom pensa que si és necessari se n'ha d'aprendre perquè **se'n pot aprendre**.

Ben el contrari del que ocorre a l'hora d'escriure: com que cada vegada ens en podem estar més i com que, d'altra banda, la gent està convençuda que per escriure bé s'ha de tenir «inspiració» i d'això no n'hi ha pas per a tothom, es resigna i ho abandona.

Tot aquest preàmbul és un pretext per fer un breu comentari del llibre d'en Daniel Cassany, **Descriure escriure**, aparegut a finals de l'any passat amb el propòsit de desmuntar aquests prejudicis i de fer veure que escriure correctament és el resultat d'un aprenentatge, és a dir, de l'aplicació de determinades tècniques que tothom pot arribar a dominar. El llibre permet a més recuperar la il·lusió a tots els qui, desanimats, hagin perdut l'esperança de poder reeixir en el domini del llenguatge escrit.

El tema, doncs, és apassionant. Les citacions d'especialistes en la matèria i l'abundor d'exemples pràctics que aporta l'autor confirmen la seva tesi: el que ho vulgui i ho necessiti pot aprendre a escriure tota mena de textos quotidians.

Cassany afirma que una de les condicions primordials de saber escriure és haver llegit molt. «Tots els escriptors han estat bons lectors». La lectura és la forma d'aprenentatge per excel·lència, perquè ens posa en contacte amb els textos que són els que contenen tot el que ens cal conèixer per esdevenir escriptors. Naturalment, el tipus de lectura que ens recomana ha de ser feta amb voluntat d'arribar a poder fer servir el llenguatge que s'hi utilitza. Qui no li agradi escriure o qui no tingui cap expectativa de poder-ho fer llegirà sense motivació i no en traurà profit.

Un altre prejudici que desfà el llibre és el de la pretesa inspiració i improvisació amb què un escriptor fa els seus textos; doncs bé, llegint-lo hi trobem explicat amb detall com solen treballar els bons escriptors a diferència dels mediocres: sembla que els primers dediquen molt de temps a pensar i planificar els seus textos i que els rellegeixen i revisen una i altra vegada. Res d'això s'adiu amb la opinió que en sol tenir la gent al respecte.

Hi ha moltes més informacions interessants en el llibre. Amb tot, crec que la seva millor qualitat és el to engrescador que desprèn: escriure és encara una necessitat per a molta gent —**i les dificultats que comporta són superables.**

Us en recomano la lectura. I ho faig perquèestic segur que més d'un, en haver-lo llegit, provarà altra vegada de satisfer aquell antic somni que en algun mal moment va abandonar.

«Escriure, avui», Josep Fornols, *Cop d'ull*, novembre de 1988.